

20 anys de **Mostra FIRE!!**

11a · 20a edició
(2006 · 2015)

FIRE!!

casal lambda

ÍNDEX!!

Discurs del President del Casal Lambda.....	3
11a Mostra.....	4
12a Mostra.....	6
13a Mostra FIRE!!.....	8
14a Mostra FIRE!!.....	10
15a Mostra FIRE!!.....	12
16a Mostra FIRE!!.....	14
17a Mostra FIRE!!.....	16
18a Mostra FIRE!!.....	18
19a Mostra FIRE!!.....	20
20a Mostra FIRE!!.....	22
Entrevista a Jaume Gil.....	24
Entrevista a Joako Ezpeleta.....	26
Comentari d'Antoine Leonetti.....	28

Fight fire
with FIRE!!

**"20 anys de
Mostra FIRE!!
11a · 20a edició
(2006 · 2015)"**

Edició:
Javier Domínguez

Maquetació:
Maria Pujol

Assistència:
Hao Wu

Col·laboradors:
Jordi Samsó
Abel Lacruz
Jessie Park
Antonio Martínez
Josep A. Rogriguez

20 anys de la Mostra del Casal Lambda

El 23 d'octubre de 2015 es van complir exactament 20 anys de la Mostra de Cinema del Casal Lambda. Som davant del vintè aniversari del certamen sobre cinema LGTBI degà a l'Estat Espanyol. Aquesta Mostra, ara coneguda per FIRE!!, naixia el 1995 amb el convenciment que la cultura és un vehicle necessari i immillorable per contribuir a la normalització real de l'homosexualitat. Una aposta i un compromís que continuen més vigents que mai.

És de justícia recordar qui en el passat ha capitanejat la Mostra. El primer director, Xavier Daniel, i també Jaume Gil, que va prendre les regnes en un moment difícil. La Mostra de cinema ha tingut llums i ombres però, en la perspectiva que només el temps dóna, estem convençuts que FIRE!! és actualment un referent entre el col·lectiu LGTBI, entre els sectors professionals, els mitjans de comunicació i les administracions públiques, tant a Catalunya com al conjunt de l'Estat.

Dues dècades donen per a molt. Des de la il·lusió inicial, del risc de desaparèixer fins arribar a la majoria d'edat, la Mostra ha anat evolucionant, adaptant-se als temps, canviant dates, reinventant-se any rere any. Hem estat capaços de crear una oferta cultural original, innovadora i, sobretot, FIRE!! és una proposta capaç d'interessar a un públic creixent.

I això a què es deu? En gran mesura a la qualitat de la programació de la Mostra i, per al Casal Lambda, són dos els factors claus en aquest sentit. El primer, l'equip artístic i tècnic, dirigit per Joako Ezpeleta i Antoine Leonetti, que mimen cada edició. La seva professionalitat, expertesa i trajectòria es van fer sentir en els darrers anys, un fet que s'ha traslladat amb un creixement d'espectadors, una major complicitat dels mitjans de comunicació i més atenció, tot i que encara insuficient, de l'administració. El segon gran factor és la legió de voluntaris i voluntàries que inverteixen el seu temps i treball en la Mostra. Al voluntariat del Casal, especialment, el nostre més sincer agraïment.

Si fixem la mirada cap al futur, és segur que FIRE!! és necessari, com ho és la cultura en la nostra vida, com ho és la lluita pel reconeixement i ple respecte del col·lectiu LGTBI. No obstant, i aquesta és la reflexió final, un futur per al FIRE!! requereix un públic que hi cregui i un finançament. Finançament que ha de venir del propi esforç del Casal Lambda com també d'una clara i ferma voluntat de les administracions públiques.

Com molt bé diu Josep Anton Rodríguez al llibre que recull els primers 10 anys de la Mostra, "un aniversari és el triomf de la vida... el triomf de les persones sobre l'inflexible pas del temps". Ara es publica aquest document digital que repassa les edicions 11a-20a i ho fa adaptant-se als nous temps, dominats per la imatge, l'audiovisual i les xarxes socials. Estem d'aniversari i, per tant, celebrem-ho! Festegem i desitgem llarga vida al FIRE!!

Emilio Ruiz, President del Casal Lambda

11a Mostra Lambda de Cinema: "Trencant estereotips"

L'11a edició de la Mostra Internacional de Cinema Gai i Lesbià de Barcelona, organitzada pel Casal Lambda, deixa enrere una dècada d'història del festival però manté l'objectiu: aconseguir una societat on tothom tingui cabuda, on totes les persones siguin iguals i diferents; iguals pel que fa als drets i diferents perquè tots som individualment diversos. I aquesta pretensió s'escampa arreu del territori, ja que la Mostra està present en aquesta edició de 2006 en diferents pobles i ciutats de Catalunya a banda: Sitges, Vilafranca del Penedès, Manresa, Reus i Lleida.

La socialització del fet homosexual és la finalitat del Casal Lambda, que celebra el seu 30è aniversari, i per això se segueix apostant per organitzar una mostra de cinema de temàtica gai i lesbià que mostri i normalitzi la realitat del col·lectiu. La Llei de matrimonis homosexuals i adopcions que s'acaba d'aprovar ha estat una gran fita, així com algunes primeres accions en pro de la transsexualitat, però encara queda molt per fer per la plena normalitat legislativa, i també social, i molts estereotips per vèncer.

Després de 10 anys de Mostra Lambda de Cinema, el projecte arriba a una jove maduresa i es fa balanç. En conseqüència, el director Jaume Gil i l'equip organitzador decideixen seleccionar pel·lícules més compromeses, madures i adultes, històries que parlin de la realitat de les persones. El lema, "Trencant estereotips", defensa que ja no ens hem de justificar de ser com som, ja ho hem fet prou. És hora de viure la cosa més normal del món, l'amor, des de la dignitat i llibertat personal de cadascú.

Aquest any la Mostra de Cinema Lambda està present al I Festival de Cinema i Teatre Gay i Lesbià de Mèxic, apadrinant-lo i portant produccions pròpies per compartir el nostre cinema. Aquesta col·laboració es fruit d'un acord amb el festival mexicà i el seu director, Alberto Legorreta, i es complementa amb exposicions, taules rodones, etc.

També es converteix en un punt de trobada entre cineastes i públic. Una producció mexicana, "El cielo dividido", del director Julián Hernández, també creua l'Atlàntic per visionar-se a la Mostra.

L'espai que acull l'esdeveniment és el mític Cinema Casablanca (ja desaparegut). Entre els llargmetratges reproduïts, destaquen els estatunidencs "A home at the

end of the world”, del director Michael Mayer, i “Rent”, inspirat en el famós musical. En temàtica lèsbica, es mostren l'anglesa “My summer of love”, de Pawel Palikowski, o l'espanyola Electroshock, de Juan Carlos Claver. També sobresurten documentals que tracten el tema de la homopaternitat, com “Little man”, de Nicole Conn, o “Paternal instinct”, de Murray Nossel.

Amb aquesta 11ª Mostra es pretén arribar a un públic més general, que sigui per tots i de tots. Es mostren històries en les que tothom es pot sentir identificat d'alguna manera, diferents formes de veure la vida, una altra realitat. Obrim mires per fer-nos més respectuosos amb la diversitat, creixer com a persones i deixar enrere els estereotips.

Films destacats

“El cielo dividido” México, 2006, Director Julián Hernández

Pel·lícula dramàtica de Mèxic del director Julián Hernández, es tracta de les trobades repetides entre dos nois enamorats després de la primera mirada.

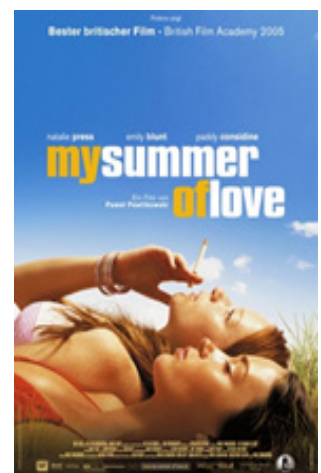

“Rent” Estats Units, 2005, Director Chris Columbus

Pel·lícula romàntica del director Jonathan Larson, és sobre un grup de bohemis que lluiten per expressar-se mitjançant el seu art. Gairebé és idèntica a la del musical en Broadway, encara que hi ha varies diferències entre ambdues versions.

“My summer of love”, Regne Unit, 2004, Director Pawel Pawlikowski

Pel·lícula sobre dues noies sense res en comú descobreixen una sinèrgia addictiva entre ambdues que s'enfila fins a una obsessió sense límits, ni psicològics ni sexuals. Fins i tot es juren com si fos la promesa més plena d'amor del món, “Si em deixes, et mato.”

12a Mostra Lambda de cinema: la llibertat d'escollir

La Mostra de Cinema Lambda arriba a la seva 12° edició amb la mateixa pretensió d'exhibir una realitat que el cinema comercial no mostra o distorsiona. Les recents fites a nivell legal obtingudes pel col·lectiu LGTBI són motiu de celebració, però no es pot baixar la guàrdia, encara queda molt camí per recórrer. El cinema és un vehicle per aconseguir això.

Mostra d'això és la candidatura a millor pel·lícula de "Brokeback Mountain" als Oscars. El llargmetratge d'Ang Lee mostra la història d'amor entre dos cowboys i ha fet possible que es parli a tots els mitjans de comunicació d'un fet que moltes vegades queda amagat o en segon pla en el cinema de Hollywood; l'homosexualitat. En tot cas, és un fet destacable però aïllat. Per això la tasca engegada per la Mostra fa 12 anys és encara igual de necessària i important, ja que dona cabuda a produccions que en moltes ocasions troben dificultats per veure la llum pública.

La Mostra de 2007 defensa la llibertat d'escollir, de viure com un pensa, i no de pensar com es viu. És un espai per a la diversitat i per conèixer el què, de moment i per a alguns, és diferent. El programa de pel·lícules creix considerablement en aquesta edició amb continguts més treballats i oberts. La Mostra no només vol parlar d'homosexualitat, sinó de sexualitat i de relacions humanes en general. En aquest sentit, destaca la creació d'una nova secció, La Peça, dedicada a parlar de referents, situacions i moments que tenen a veure amb tots, sense distinció d'opció sexual. En ella es mostren "Douches Froides" (França), d'Antony Cordier, "Three Needles" (Canadà), de Tom Fitzgerald, o "Boy Culture" (Estats

Units), de Q Allan Brocka. Algunes pel·lícules destacades d'aquesta edició són "Odete" (Portugal), de João Pedro Rodrigues, "A Four Letter World" (Estats Units), de Casper Andreas o "Cut Sleeve Boys" (Regne Unit/Hong Kong), de Ray Yeung. En la secció d'estrenes, destaca "Go West" (Bòsnia i Hercegovina), d'Ahmed Imamovic, "Keillers Park" (Suècia), de Susan-

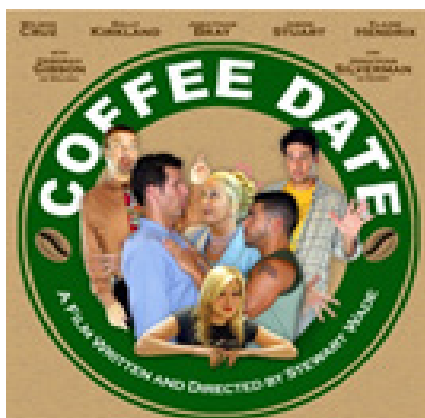

na Edwards, o “Sancharran, The Journey” (Índia), de Ligy J. Pullappally. Sempre intentant innovar, ser diferents i originals, s’inaugura també una nova secció anomenada “Obre’t d’orelles”. Es tracta d’una secció de videoclips, un altre tipus de cinema al que es vol donar un espai. Paral·lelament, també es fa un homenatge a un actor polifacètic, que ha fet de tot i que ha trencat tot tipus d’estereotips: Javier Bardem.

Es fa un recorregut per set pel·lícules claus de la seva filmografia que ajuden a conèixer l’actor i els seus personatges, com “Jamón Jamón” o “Carne Trémula”. També s’atorga al reconegut actor el Premi Lambda 2007.

Mèxic Fictgay 2, festival germà de la Mostra a l’Illa de l’Amèrica, torna a ser present amb la reedició del conveni de col·laboració per intercanviar cultura i cinema. Del país americà arriben llargmetratges com “Punto Ciego”, de Pilar Roqueñí, “Des-nudos”, d’Aless Hernández, o “Entre besos y caricias”, de Luna Morán.

Films destacats

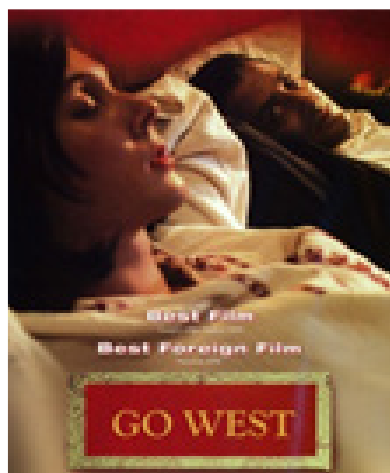

“Coffee date” Estats Units, 2006 Director Stewart Wade

Pel·lícula nord-americana del director Stewart Wade, tracta d’una cita a cegues a un cafè. El protagonista espera la Kelly, que finalment no és una dona sinó un home gai. Premi al Sedma Film Festival.

“Cut sleeve boys” Gran Bretanya/Hong Kong, 2006 Director Ray Yeung

Coproducció entre Gran Bretanya i Hong Kong, del director Ray Yeung. Dos homes gais, un britànic i un xinès, es repensen les seves vides després de la mort d’un amic.

“Go West” Bòsnia Herzegovina, 2005 Director Ahmed Imamovic

Pel·lícula del director Ahmed Imamovic. Mostra la vida de parella homosexual entre l’estudiant serbi Milan i en Kenan. Premi al Millor llargmetratge del IV Festival Internacional de Cine Gai i Lèsbic d’Ibiza i el Festival del Mar. També va guanyar el Premi del Públic al Festival de Cine Bosnio i Premi al Millor Pel·lícula al Festival Internacional de Cine Madrid Móstoles.

Més crítica i alternativa que mai, la 13a Mostra Lambda crida **FIRE!!**

El 2008 és un any de canvis per a la Mostra Lambda, que presenta per a la seva 13a edició grans novetats. La primera i més important és la incorporació d'una nova imatge gràfica i el sobrenom "FIRE!!". Es tracta d'un homenatge a la revista novaïorquesa homònima de finals dels anys 20 dirigida per l'escriptor negre i homosexual Richard Bruce Nugent. FIRE!! és tot un crit de guerra, d'inconformisme i de rebel·lia.

El nou FIRE!! aposta per la diversificació dels seus continguts. El cinema segueix sent el cos fonamental de la Mostra amb pel·lícules de marcat compromís social o artístic, que més que mostrar la realitat homosexual proposin una reflexió que deixi una empremta. Al cinema se li afegeixen dues noves seccions: la música, amb concerts i sessions de Dj a la Sala Razzmatazz, i una nova secció d'arts visuals, videoart i new-media, que té lloc a la Galeria Ciclic. Aquesta renovació implicava necessàriament també un canvi de seu de la Mostra. Els llargmetratges i documentals es projecten al Cinema Maldà, un dels epicentres culturals per al públic més cinèfil i amant del bon cinema a Barcelona.

La Mostra també presenta el 2008 un nou equip organitzatiu encapçalat per Joako Ezpeleta com a director i Antoine Leonetti com a coordinador. Gregorio Soria és l'encarregat de dissenyar la nova i potent imatge gràfica.

FIRE!! mostra així en la seva 13a edició el seu esperit més crític i revolucionari. Reclama la nostra atenció i es dirigeix a un públic més jove i inconformista. No només de l'àmbit gai, sinó i sobretot, a totes les persones interessades en el propi cinema, la música, el vídeo i l'art d'avantguarda en general.

Films destacats

“The Bubble” Israel, 2006 90’ LLARGMETRATGE

Llargmetratge israelià del director l'Eyton Fox. Expli-
ca la història d'amor entre un israelí jueu i un palestí
a Tel Aviv, i mostra les conseqüències del compromís
por sobre de la comoditat i de la fugida de la realitat
de viure en una “bombolla”.

“La niña santa” Argentina, Italia, Espanya, 2004 78’ LLARGMETRATGE

Pel·lícula col·laborada entre Argentina, Itàlia i Espanya,
de la director Lucrecia Martel. Va ser convidada a parti-
cipar al Festival de Cannes i nominada a quatre Còndors
de Plata. Va guanyar Premi atorgat per l'Associació de
Crítics Cinematogràfics d'Argentina.

Espot (Tom de Pekin)

Play

14a Mostra FIRE!!, un any per a la reflexió i l'inconformisme

La 14a edició de la Mostra Internacional de Cinema Gai i Lesbià del Casal Lambda aposta el 2009 per una ambiciosa programació de cinema d'autor que parla dels sentiments, de les persones amb ànima i rostre, amb nom propi. Com mostra el cartell, es pretén donar cara i ulls a les persones, a qualsevol persona. Exaltar la seva expressió amb l'esperit de les flames, i mirar llavors més enllà dels seus trets. El convidat d'excepció d'aquesta edició és l'escriptor i director teatral i de cinema Alejandro Jodorowski. L'artista xilè protagonitza un moment històric en la Mostra cremant un armari durant la màgica nit de Sant Joan, com a rebuig del símbol que s'atribueix al concepte

“sortir de l'armari”. Es tracta d'un acte simbòlic que s'oposa a la necessitat d'haver de comunicar públicament l'orientació sexual d'algú, de sortir o entrar de l'armari, i proposa com a alliberament la crema d'aquest objecte.

Com a important novetat, la inauguració de la Mostra es fa a l'Institut Francès. Els llargmetratges seleccionats tenen quelcom diferent per explicar. Allò que és gai no es manifesta en la sexualitat i les diferents formes de viure-la sinó en històries de les que aprendre a viure. Històries que venen d'Alemanya amb “Vivere” d'Angelina Maccarone, Israel amb “Japan Japan” de Lior Shamriz, Taiwan amb “Les filles du botaniste” de Sijie Dai, País Basc amb “Ander” de Roberto Castón, Brasil amb “A casa de Alice” de Chico Teixeira o la Xina amb “Soundless wind chime” de Kit Hung.

Es recupera la secció de cinema clàssic amb un dels autors més contestatari i radical del cinema alemany, Rainer Werner Fassbinder, i la seva pel·lícula “Faustrecht der freiheit” (La llei del més fort) que, a més de dirigir-la, protagonitza. La secció documental defensa la creació artística com a llegat mostrant la vida i l'obra de persones amb sensibilitat gai, el principal valor dels quals però, ha estat trencar els estereotips, prendre riscos i qüestionar els valors convencionals, tant socials com artístics. Com Andy Warhol, Gilbert & George, Christopher Isherwood, etc. Escriptors, artistes plàstics, fotògrafs o cineastes que mereixen ser tractats amb profunditat.

A més, es presenta un retrat generacional despietat i surrealista de la generació pop americana de la mà de GB Jones i “The Lollipop generation”, d'estrena en la secció experimental. Es dedica “La mirada de...” a l'obra d'Agustí Villaronga, un dels creadors més innovadors i independents de l'escena cinematogràfica nacional amb pel·lícules com “Tras el cristal” i “El mar”. Una de les principals novetats és la nova secció A l'Est de l'Edèn, coproduïda amb la Casa Àsia, dedicada al cinema Transsexual. Es presenten pel·lícules com “Between the lines” (Índia) de Thomas Wartmann.

Films destacats

“Homo BABY boom”

Amb la direcció de l'Anna Boluda i la producció d'Associació de Famílies Lesbianes i Gais, aquest documental mostra sis famílies homoparentals de Catalunya i València per ensenyar-nos com famílies s'integren a la societat poc a poc.

“Les Filles du botaniste”

Película franco-canadenca de Shijie Dai, un director xinès que va estudiar i desenvolupa la carrera cinematogràfica a França. Presenta al públic un amor pertorbador i prohibit entre dues joves sota la societat xinesa.

“The birthday”

Documental iranià de Negin Kianfar i Daisy Mohr, explica el canvi de sexe d'un jove a dona en un país com Iran. Reflexiona per què un home vol esdevenir dona i dur un vel tota la vida. Va guanyar el millor direcció artística del 50è Festival Internacional de Cinema Fantàstica de Catalunya a Sitges.

Espot Play

15 anys de FIRE!!, 15 anys de reivindicació!

Nova edició de FIRE!!, la Mostra de cinema d'autor i documental sense etiquetes dirigit a tots els públics que aquesta edició fa 15 anys i està dedicada a França i Amèrica Llatina. Es presenten pel·lícules d'Argentina, Perú i Uruguai i produccions franceses com l'última pel·lícula de François Ozon. També s'ofereix la retrospectiva dedicada a Sébastien Lifshitz, director de "Wild Side", "Presque rien" o "Plein Sud", última pel·lícula presentada enguany al Festival de Berlín.

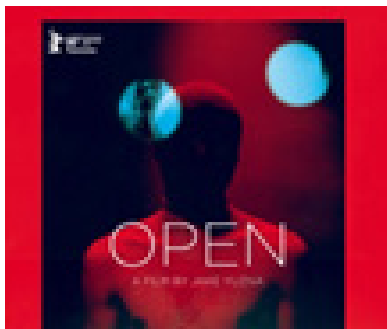
En aquesta edició, el FIRE!! canvia de seu i amplia programació, sessions i activitats. L'Institut Francès de Barcelona serà la seu principal de la Mostra

i n'acollirà el seu cos central: la programació de Llargmetratges i Documentals. També inclou les seccions Clàssica, Experimental, i el Cicle Som Família. Mantenim el Cicle de Cinema Asiàtic, A l'Est de l'Edèn, a Casa Àsia.

EL FIRE!! presenta les Trobades a la FNAC, en les quals una setmana abans de la Mostra tenen lloc diferents activitats: una trobada literària amb Roberto Enríquez i la seva primera novel·la "Mansos", una jornada pedagògica dedicada a l'homofòbia a les escoles amb cinc curtsmetratges del Ministeri de Salut de França i Canal+, una trobada sobre la transversalitat de gènere i una sessió de còmic. La nova imatge de FIRE!! 2010, dissenyada per Gregorio Soria, és una celebració del cos. Parlem del cos com a objecte de plaer, de la diversitat de gèneres i de l'alegria de la sexualitat. Parlem del cos com a sublimació de l'art, com a prototip de bellesa, com a objecte de desig. Parlem del cos en relació al gènere, a la transversalitat i la difusió dels límits del gènere.

Films destacats

“Open”

Pel·lícula americana del joveníssim Jake Yuzna, Premi Teddy del Jurat del Festival de Berlín i una de les obres més inquietants i estranyes de la Mostra.

“Plein Sud”

Última pel·lícula del director de culte francès Sébastien Lifshitz presentada a la darrera edició del Festival de Berlín i una de les tres protagonistes de la Retrospectiva dedicada al director.

“Contracorriente”

Coproducció entre Perú i Colòmbia. Film de Javier Fuentes León, Premi del Públic del Festival de Sundance i una de les pel·lícules més comentades del nou cinema llatinoamericana d'autor, tota una revelació.

Esport

Play

FIRE!! 2011, el poder de l'art i l'esperit femení

La 16a edició de la Mostra Internacional de Cinema Gai i Lesbià de Barcelona FIRE!! se centra en el poder de l'art com a forma d'expressió, de superació i de canvi; i a l'energia femenina que viu en totes les persones. Dones, homes, heterosexuals, lesbianes, transsexuals o bisexuals. Perquè en tots hi ha un costat femení, “una forma de ser i de mirar” que reivindicuem com a necessària i prioritària en tots els àmbits de la vida, des del polític al social, des del familiar al personal, des del sexual a l'afectiu.

L'edició del 2011 se celebra un any més a l'Institut Francès i ofereix més pel·lícules i documentals tant nacionals com internacionals, amb especial atenció a les produccions de França i Àsia. Moltes d'aquestes són triomfadores en festivals de renom i fama internacional i a més a més, estrenes al nostre país.

Entre els llargmetratges visionats destaca “Les Amours Imaginaires” de Xavier Dolan, “l'enfant terrible” del cinema canadenc, que ja va ser present en l'edició de 2010 amb la seva òpera prima “I Kill my mother”, una obra fresca i renovadora del cinema actual. I també “Gigola”, amb Lou Doillon, filla de Jane Birkin i Jacques Doillon, i dirigida per Laure Charpentier, que va estar present parlant d'ella seva pel·lícula.

En documentals, gran part d'ells dedicats a l'art produït i pensat des d'una sensibilitat gai, destaca “L'amour fou” de Pierre Thoretton, la història més sincera i desoladora de la parella formada per Yves Saint-Laurent i Pierre Bergé. L'aclamat cicle “Som Família” torna amb renovada il·lusió després de l'èxit que aquesta secció va obtenir en l'edició anterior. Com sempre, s'organitza el cicle de cinema asiàtic “a l'Est de l'Edèn” a Casa Àsia i les jornades pedagògiques a la Fnac, obertes i gratuïtes a tota la societat.

FIRE!! col·labora aquets any amb el 50 aniversari d'Amnistia Internacional, celebrant junts una festa benèfica amb una convidada molt especial: la directora de cinema Isabel Coixet, que darrere dels plats va animar la vetllada com a DJ. A més, el prestigiós Festival Internacional de Cinema de Berlín convida la Mostra FIRE!! a formar part del jurat dels premis Teddy 2012, que seleccionen les millors pel·lícules de temàtica LGBT de l'any. Per la Berlinale passen les millors produccions cinematogràfiques d'autor de tot el món.

La Mostra també és música: artistes i DJs de la música pop i electrònica mundial s'uneixen al festival amb una selecció d'artistes entre la que destaca Javiera Mena, que actua a la festa “Girls on Fire” a la sala Apolo.

Films destacats

“Les Amours Imaginaires”,

Llargmetratge canadenc del director Xavier Dolan a l'any 2010. Amb un llenguatge narratiu delicat i l'energia creativa, aquest film va guanyar “Jove Promesa” del Festival de Canes, millor pel·lícula del Festival de Sidney.

“Break my fall”

Producció britànica de Kanchi Wichmann que s'ha convertit en una pel·lícula de culte als cercles cinèfils de Londres. Es tracta d'una oda provocativa a la cultura “24 hours party people” de l'East End londinenc. És una de les pel·lícules més fresques de la Mostra.

“Romeos”

Pel·lícula alemanya de gènere de drama del director Sabine Bernardi. Ens mostra el coratge i la valentia d'una jove transgènere a través d'una simple història d'amor, amistat i de despertar sexual. Es presenta una pel·lícula sobre la diversitat i el respecte.

Espot (Anders Bigum)

[Play](#)

FIRE!! 2012, la lluita continua

La 17ª edició del FIRE!! es presenta el 2012 amb més força que mai, amb una actitud més independent i combativa en un any en què el col·lectiu no es pot mantenir callat. Des de la selecció de pel·lícules i documentals, fins la gràfica i la seva filosofia. Una nova edició que encoratja una consciència crítica per buscar alternatives a la situació social de crisi que es pateix, un sistema caduc, injust i immoral.

En llargmetratges destaquen títols molt variats i àmpliament guardonats. “Keep the Lights on”, d’Ira Sachs, estrena a Espanya i premi Teddy a la millor pel·lícula al Festival de Berlín 2012. “Gun Hill Road”, de Rashaad Ernesto Green, per endinsar-se d’una forma nova i natural en el difícil món de la transsexualitat en la pubertat. “My Brother The Devil”, impressionant debut de la seva directora Sally El Hosaini i premi a la millor pel·lícula al Festival Sundance 2012. I “Circumstance”, de Mayam Keshavarz, una pel·lícula valenta i arriscada que qüestiona els codis morals, polítics i socials en un país islàmic com és l’Iran.

Pel que fa a la secció documentals, se centren en el retrat de dos personatges singulars. “Vito”, de Jeffrey Schwarz, per l’energia que transmet la vida del seu protagonista Vito Russo, activista gai reconegut a tot el món per la seva contribució al moviment d’alliberament gai, sent la seva vida un exemple d’entrega als drets de les minories. “Valentino, The last Emperor”, de Matt Tyrnauer, un interessant documental per a tots els amants de la moda sobre els processos de construcció d’una “diva” i la sofisticació que acompanya el món de l’alta costura.

L’Institut Francès de Barcelona és un cop més la seu principal de la Mostra, on es programen la secció oficial, sessió inaugural i el cicle “Som Família”. Casa Àsia torna a acollir el cicle de cinema asiàtic “A l’Est de l’Edèn” i a la Fnac Triangle s’ofereix el cicle educatiu amb conferències, taules rodones i projeccions obertes i gratuïtes a tota la societat. En aquesta edició, es presenta com a novetat el primer Concurs Internacional de Curtmetratges “Filming against violence”.

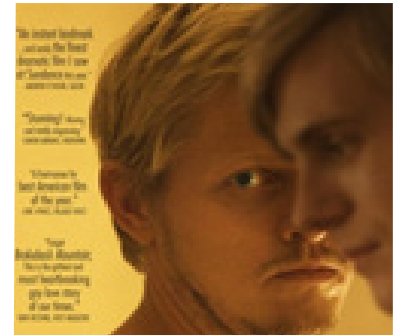
Dins el compromís de la Mostra amb els Drets Humans, es torn a col·laborar amb Amnistia Internacional i amb l’escola de cinema Bande à Part, proposant aquest concurs obert a tots els creadors.

FIRE!! 2012 defensa un any més la passió pel bon cinema. Valorant d’una banda la seva qualitat i criteri artístic i, per l’altra, el missatge social que moltes pel·lícules, i sobretot documentals, ens regalen. Aprofundint d’aquesta manera en un discurs que s’ha mantingut ferm des de la primera edició: el setè art com a eina per a la reflexió i la crítica, com a record i testimoni del que s’ha aconseguit fins al moment, i de tot el que encara ens queda per fer.

Films destacats

“Keep The Lights On”

Història del director Ira Sachs que mostra la intimitat de manera descarnada, aprofundint en temes com l'amistat i el sexe, però al final tot se centra en l'amor. Va guanyar el Premi Teddy al millor llargmetratge.

“My Brother the Devil”

Impressionant debut cinematogràfic de la directora Sally el Hosaini, que exposa amb gran respecte les dificultats d'acceptar la sexualitat en un barri londinenc dominat per les drogues, la marginació i la violència. La pel·lícula ha rebut premis als festivals de Berlín i Sundance 2012.

“Circumstance”

Aquesta col·laboració entre tres països, França, Estats Units i Iran, és una obra de Maryam Keshavarz. A través de la revolució sexual d'Atafeh i de les obsessions de Mehran, la trama posa en qüestió els codis morals, polítics i socials de la societat iraniana.

Espot

Play

El **FIRE!!** celebra el seu **18** aniversari amb la **Mostra més completa**

No queens, no kings, just you. El 2013 el FIRE!! celebra la seva majoria d'edat amb un missatge clar i directe: "No volem ídols. Ni polítics, ni religiosos, ni culturals, ni socials. Només a tu." Amb aquesta nova edició, la Mostra reivindica la llibertat per sobre de tot. La responsabilitat i el compromís de ser un mateix. I el dret a decidir lliurement com volem ser i viure.

I ho fa, evidentment, a través del cinema. Es mostren diferents punts de vista per canviar el d'un mateix. Mirant sense complexos la reina del cartell, que simbolitza el poder, la força i l'autoritat, per qüestionar-la, banalitzar i desposseir-la del seu absurd privilegi, de la seva altiva posició. Paral·lelament, en aquesta 18ª edició es presta especial atenció al cinema iberoamericà: Argentina, Cuba, Xile i Espanya. I per primera vegada es dedica un cicle sencer a la transsexualitat.

En la secció de llargmetratges destaquen "Jove i esbojarrada", de Marialy Rivas, la pel·lícula més fresca i descarada de l'any, i "Yossi", la nova entrega de l'aclamat director israelià Eytan Fox. En documentals s'ofereix "Paul Bowles, The Cage Door is Always Open", de Daniel Young, un retrat extraordinari del genial escriptor americà, i la inclassificable vida de la musa de John Waters "I am Divine", de Jeffrey Schwarz. Com a principal novetat, s'estrena el cicle, "Pantalla Trans", on és protagonista l'aclamada "Bambi", de Sébastien Lifshitz, premi Teddy al millor documental a la Berlinale. En la retrospectiva "La mirada de ..." està dedicada a "Orlando", de Sally Potter, una de les pel·lícules dedicades a la gran actriu, directora, activista i musa de la modernitat Tilda Swinton.

L'Institut Francès de Barcelona continua sent la seu principal de la Mostra. Casa Àsia acull un any més el cicle de cinema asiàtic "A l'Est de l'Edèn". El Programa Educatiu se celebra al FNAC Triangle i ofereix conferències, taules rodones i projeccions obertes i gratuïtes a tota la societat. En favor del nostre compromís amb els Drets Humans, i en col·laboració amb Amnistia Internacional i l'escola de cinema Bande à Part, s'organitza el segon Concurs Internacional de Curtmetratges "Filming Against Violence". Una mirada positiva contra la transfòbia, la violència de gènere i l'homofòbia, un concurs obert a tots els creadors.

FIRE!! torna a defensar la seva passió pel bon cinema. El setè art com a eina per a la reflexió i la crítica. Com a record i testimoni del que s'ha aconseguit, i del molt que encara ens queda per fer.

Films destacats

“Bambi”

Documental francès de Sébastien Lifshitz, Premi Teddy de 2013 al millor documental a la Berlinale. Explica la història de Marie-Pierre Pruvot i fa una crònica brillant de la seva transformació en dona radiant.

“Orlando”

Pel·lícula adaptada de la novel·la homònima i protagonitzada per Tilda Swinton. L'autora Virginia Woolf narra una història al·lucinant d'Orlando durant quatre segles.

“Yossi”

El director israelià Eytan Fox reobre la finestra i continua l'extraordinària “Yossi & Jagger” amb aquesta pel·lícula senzilla i directa. Ens ofereix un personatge comú, tendre i infeliç, però recupera els seus problemes a la seva manera.

Espot (Juanma Carrillo)

[Play](#)

FIRE!! 2014, 'We can be heroes'

El Casal Lambda celebra el 2014 la 19a Mostra Internacional de Cinema Gai i Lesbià de Barcelona a l'Institut Francès. La Mostra FIRE!!, dedica en aquesta edició a David Bowie, es converteix en el primer festival de cinema LGBT online d'Espanya.

Aquest any la Mostra convida a celebrar l'hedonisme i l'actitud del 'Glam' com a expressió de llibertat. Amb el lema 'We can be Heroes' de Bowie, s'inspira en la seva influència artística i el magnetisme de la seva persona com a referent ètic i estètic d'una manera de ser, de sentir i de crear. Icona i heroi del pop, de la música, del cinema, de la moda, un visionari amb actitud; un artista total. Per això es dedica la retrospectiva "La mirada de..." a la seva figura.

De fet, l'espot oficial està dedicat al Bowie i protagonitzat per l'actriu Elena Anaya. Caracteritzada com el polifacètic cantant

anglès, Anaya recita les seves lletres en un original treball del director Juanma Carrillo. Aquesta edició de FIRE!! desitja també qüestionar-se reflexionant sobre la bisexualitat, trencant estereotips sobre la bellesa de cada un de nosaltres, de la nostra valentia, sentiments, compromís, i singularitat. I també sobre els nostres límits.

Com a principal novetat, el FIRE!! ofereix un catàleg online de les seves millors pel·lícules des de la plataforma Filmin, a disposició de tots els públics a tot el territori espanyol, con-

vertint-se en el primer festival de cinema LGBT línia del nostre país.

La imatge gràfica està inspirada en l'èpica dels herois contemporanis i proposa, mitjançant el simbolisme, una imatge icònica que acompanya el lema d'aquesta nova edició, "We can be Heroes". L'espasa i la ploma, l'arma de la paraula, escrita o parlada, sense violència però sense censura. Una obra signada, com és habitual, per Gregorio Soria.

Destaca també el protagonisme del cinema europeu: Polònia, Eslovènia, Alemanya, Finlàndia i el Regne Unit. En llargmetratges, destaquen la pel·lícula la polonesa "In the name of..", de Malgoska Szumowska, l'anglesa "A liar's autobiography", de Bill Jones, Jeff Simpson i Ben Timlett, o la francesa "Les rencontres d'après minuit", de Yann González.

Films destacats

“Les rencontres d’après minuit”

En aquest llargmetratge, Yann González ens presenta a una parella i a la seva serventa travesti, que planegen una orgia. Va guanyar el premi a millor pel·lícula a Atenes, Premi del Públic de Cork i Sitges.

“52 Tuesday”

Aquesta pel·lícula australiana de Sophie Hyde va ser la gran sorpresa, no només per la seva temàtica, sinó també per l'originalitat de la seva metodologia i el seu pla de producció. Va guanyar el Crystal Bear del Festival Internacional de Cine de Berlín.

Espot (Juanma Carrillo)

Play

FIRE!!, 20 anys de **Mostra Internacional de Cinema Gai i Lesbià**

El 2015 el FIRE!! celebra el seu 20è aniversari amb una programació de luxe i amb un ampli ventall d'activitats paral·leles, així com un complet programa educatiu dedicat al bullying i l'homofòbia a les escoles. A més, s'organitzen projeccions a l'aire lliure, presentacions de llibres, concerts en directe, tallers de gènere, el tradicional Trans-Art-Cabaret, etc. L'Institut Francès és l'escenari de la vintena edició d'aquesta mostra cinematogràfica creada fa dues dècades pel Casal Lambda, convertint-se en el primer festival internacional de cinema gai i lesbià de l'Estat.

La imatge gràfica d'aquesta nova edició s'inspira en el foc, basant-se en l'acció que, el 2008, Alejandro Jodorowsky va dur a terme a Barcelona en cremar un armari com a símbol màgic de l'alliberament, de l'acceptació i la llibertat. El FIRE!! segueix oferint en aquesta edició un catàleg online de les seves millors pel·lícules a través de la plataforma Filmin, que es troben a disposició de tots els públics en tot el territori espanyol.

Lamentablement, la situació mundial es radicalitza i la llibertat i la igualtat de molts ciutadans segueixen amenaçades per motius d'orientació sexual però també pel seu color, sexe, idioma, raça, religió, opinió política o de qualsevol altra mena. Per això, 20 anys no han estat suficients i cal seguir cremant. Perquè sabem que estem vivint un canvi de cicle, una transformació de la consciència global de la qual sorgirà una nova ètica pública i personal, de la qual hi volem participar i contribuir.

El FIRE!! defensa un any més la seva passió pel bon cinema amb una programació centrada en els Estats Units, com a país convidat, i en Llatinoamèrica, amb pel·lícules de Xile, República Dominicana, Brasil, Argentina i Veneçuela. La mostra cinematogràfica presenta un total de 43 títols, entre llargmetratges, documentals i curts, dels quals dotze s'estrenen al nostre país.

El propi ambaixador estatunidenc a Espanya, James Costos, escriu un text de felicitació al FIRE!! en motiu de l'aniversari, i l'Ambaixada i el Consolat General dels EUA patrocinen la Mostra. "Ens enorgullim de donar suport al FIRE!! i a la presència de pel·lícules nord-americanes en un festival que encarna la diversitat, la inclusió i la igualtat a favor dels quals lluiten els EUA, tant en el seu territori com a l'estranger", destaca Costos.

Films destacats

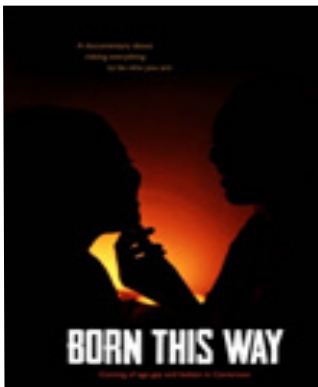
“A primera vista”

Pel·lícula guanyadora del premi Teddy a la millor pel·lícula de la Berlinale, del director brasiler Daniel Ribeiro. És una obra tendra i perfectament resolta basada en el curt “Eu Nao Quero Voltar Sozinho”.

“Born this way”

Documental guanyador d'un premi Teddy el 2012, de Shaun Kadlec i Deb Tullmann. Mostra la situació dels homosexuals a Uganda i dèxia clar que la lluita mundial per la tolerància i la igualtat encara té un llarg camí per recórrer.

“Something must break”

És el primer llargmetratge d'Ester Martin Bergsmark. Va rebre un Premi Guldbagge, el Premi a millor pel·lícula al Festival de Rotterdam i entrar a la selecció oficial de llargmetratges del Festival de Tribeca.

Espot (Juanma Carrillo)

[Play](#)

Jaume Gil

Director de la Mostra de Cinema del Casal Lambda entre el 2002 i el 2008

“El meu objectiu era apropar la realitat LGTB al gran públic”

Com va ser la teva introducció en l'organització de la Mostra de Cinema del Casal Lambda?

Gent de la Junta directiva em coneixia i tot just havia hagut un trencament amb la direcció de la Mostra de Cinema que organitzava el Casal. Necessitaven algú que pogués tornar a reprendre l'esdeveniment; la resta són set anys de Mostra Lambda sota la meva direcció i un gran equip de persones que treballaven per continuar ser un referent cultural,

Quines pel·lícules destagues especialment de la teva etapa com a director de la Mostra Lambda?

Les destaco totes, el meu objectiu era apropar la realitat LGTB al gran públic, no volia fer un Festival sectari només pel col·lectiu. Volia un Festival per a tothom, volia un Festival de Cinema on tothom estés a gust i es convertís en un punt d'encontre de gentes LGTB i gent que no ho era i treure etiquetes i clixés.

Ha canviat el cinema LGTB des de llavors?

Molt, i es lògic, perquè la societat també ha canviat, i no hem d'oblidar que el cinema no deixa de ser un reflex de la nostra societat. Les temàtiques de les pel·lícules, les problemàtiques, la inclusió de personatges LGTB. Ara moltes pel·lícules o series de TV tenen personatges LGTB i estan treballats des de la normalitat, és més, fan referència a la seva sexualitat perquè veiem que la parella d'aquest es del mateix sexe i el desenvolupament del personatge es igual al de la resta. Aquest és un gran avenç. Malgrat tot, hi ha molt a fer encara mentre hi hagi una persona discriminada per la seva condició sexual.

Com era el públic de la Mostra Lambda en aquella temps?

Era un públic majoritàriament LGTB però també venia públic que no ho era. No sé, recordo que era com una festa, la gent estava contenta de veure's reflectida en el cinema i, a més, d'una manera positiva. Intentava portar positivisme en les pel·lícules, transmetre que podíem arribar a la igualtat.

Com es portava a terme l'organització de la Mostra?

Amb molta feina, els recursos sempre eren un problema, però hi havia molta il·lússió i compromís i ganes de provocar canvis.

Per quines seues veu passar i què us van aportar?

Van ser diverses. Per a mi era important estar a lloc emblemàtics de la ciutat i força centrals. El Primer any el vàrem fer al POLIORAMA! Va ser fantàstic als altres anys la seu va ser al Passeig de Gràcia als desapareguts cinemes PUBLI

Quina edició va ser especialment destacable i per què?

La primera edició que vaig fer. Primer perquè era un repte, dos no era fàcil ja que competia amb un altre esdeveniment de la mateixa temàtica i jo era una mica l'intrús per a d'altres companys de professió i d'esdeveniments culturals. Però amb una programació impecable, el POLIORAMA, i feina ben feta ho va posar tot al seu lloc.

Què et va aportar a tu personalment dirigir la Mostra?

Conèixer realitats, compromís social i fer-me créixer com a persona i com a professional. Això es el que busco en una feina i tant la Mostra com el FICMA m'ho permeten ja que són esdeveniments que creen valor i que el poden aportar a la societat.

Com va arribar el final de la teua implicació en la Mostra?

Dos Festivals eren massa i amb molt poc temps de marge l'un de l'altre un era al Juny i l'altre a principis de Juliol. Era massa i veia que no estava donant-t'ho tot a la Mostra que era el segon Festival. En un acte d'honestitat si volia que la Mostra continués forta tenia que decidir un Festival o altre.

Què et sembla l'actual FIRE!!!?

Fantàstic, Es una altre enfoc i molt valent. M'encanta i crec que és fantàstic que cada director posi la seva empremta en el què fa. Com hem dit, la societat canvia i el Festival també ha de canviar.

En quins projectes has estat implicat després de deixar la Mostra?

Estic treballant al FICMA que és més que un Festival, estem aquí a Barcelona i també a Mèxic i fem activitats durant tot l'any. I involucrant-me diferents coses que em suposin un repte tan professional com personal.

JOAKO EZPELETA

Director del FIRE!! desde el 2008

“Traemos películas que no están en la red ni se estrenan en cines comerciales”

Después de 21 ediciones, el FIRE!! está totalmente consolidado, ¿cuál es el secreto de su éxito?

Yo creo que es la escala que tiene, que es un festival que no ha pretendido crecer de forma insostenible. Entendemos que tiene que ser una muestra pequeña y cuidada con títulos muy bien escogidos para todos los públicos. Alrededor de la sede creamos un ambiente especial para que todo el mundo se sienta cómodo. Hay actividades paralelas, fiesta en Apolo, programa educativo o exposiciones de fotos, pero todo tiene que ser gratuito. Siempre hemos intentado contenernos; cuando algo gusta, seguimos con ello. Yo creo que es eso, no pretender crecer de una forma artificial, sino conservar al público que tenemos e ir poco a poco, no dar el salto a un festival competitivo y con premios, simplemente una muestra, la muestra FIRE!!

No hay premio pero el público si vota su película favorita...

Sí, más que nada para saber su opinión. Desde hace dos años se pregunta al público la película y documental que más le ha gustado y lo publicamos en redes. Está bien saber lo que gusta y lo que no, porque es verdad que la selección de películas la hacemos dos personas nada más con criterios subjetivos y personales pero están dirigidos a ellos. Sin embargo no es nada competitivo sino nominativo y no se hace ninguna ceremonia ni entrega de galardón o premio económico.

¿Cuáles son esos criterios subjetivos que utilizáis para escoger las películas?

En mi caso, que me emocione, calidad artística y algo que contar. Es algo subjetivo en el sentido que no nos guiamos por criterios escritos o valores ya establecidos que una película tenga que cumplir para estar en el FIRE!! Simplemente nos tiene que gustar, transmitirnos algo y que podamos transmitir a el valor que tiene esa película. Con los documentales somos más flexibles porque a veces el mérito es la falta de medios. Si lo que cuentan es interesante aunque no sea el mejor documental del mundo a nivel técnico, pues somos más flexibles. Pero en lo que es ficción, somos totalmente inflexibles. Aunque venga de un país que no presenta otra película o aunque el director sea famoso, si es un mediocre no entra. Para mí uno de los aciertos del FIRE!! es que hace una selección muy concreta de 20 películas y no cabe cualquier cosa. También se tiene en cuenta la diversidad: si estamos escasos de películas de temática transexual, seleccionaremos una de ellas aunque pueda haber otras mejores.

¿Cómo ha evolucionado el público del FIRE!! en estos últimos 10 años?

El público es cada vez más exigente, incluido el público gay. Con el acceso del cine en internet es difícil que alguien se mueva de casa a una sala para ver una película en pantalla grande. Pero nosotros traemos estrenos y películas que no están en la red y que no se estrenan en los cines comerciales. El público lo valora y va pidiendo cada vez más calidad.

¿Qué aspectos cambian del FIRE!! año tras año?

A nivel logístico y técnico suele ser parecido cada año, alguna sede nueva; a nivel de estructura y cómo se desarrolla no cambia. Lo que cambia y lo que nos hace cada año implicarnos de una manera u otra es el tema que elegimos y lo que envuelve a ese tema. No es solo escoger películas, hay que crear una línea conceptual y gráfica. Hay que diseñar la imagen, el spot, el programa educativo para que todo fluya entorno a una idea central.

A nivel personal, ¿Cuánto tiempo de un año te ocupa el FIRE!!?

Todo el año pero con diferente intensidad e implicación. Por ejemplo en octubre ya estamos viendo películas. Pronto empezamos a hablar sobre qué tema nos gustaría tocar, sobre la filosofía de la edición... y sobre todo contactando con distribuidoras, productoras, realizadores, y seguimos viendo qué hacen los demás. Vamos a otros festivales como el de San Sebastián, el de Berlín o el de Bilbao. Hablamos con muchos contactos porque todos los festivales LGTB del mundo están asociados y tenemos una página web (www.queerfestivals.com). Allí puedes seguir mes a mes lo que hacen, hay incluso festivales de temática exclusivamente lésbica o queer, por ejemplo. Es interesante y me lo paso genial, pero evidentemente es un trabajo al que dedicas horas y horas.

Hay muy buena relación con el Instituto Francés desde hace años.

Sí, fue un cambio de sede fundamental. Planteamos salir del ámbito más gay, no queríamos estar en el gayxample, preferíamos no encasillarnos en ese territorio. Queríamos abrirnos y por eso lo primero que hicimos fue cambiar la marca, llamándole FIRE!! Lambda era una marca poco “comercial” muy ligada a la imagen del Casal Lambda y necesitábamos agrandarla. Desde nuestro punto de vista había que darle un revolcón, la Mostra necesitaba un cambio. Al cambiar el nombre cambió la filosofía, guiados por la idea de FUEGO y la energía de lo renovador. El fuego como arma pero también como cambio renovador.

¿Qué es FIRE!!?

Es una Mostra dirigida a todo el público que le gusta el cine, independientemente de su orientación sexual y de cualquier otra consideración. Una selección de las mejores películas hechas en todo el mundo que tocan el tema de la diversidad sexual y afectiva.

¿Por qué la marca “FIRE!!” tiene dos signos de exclamación?

Porque el nombre viene de un fanzine que se hacía en los años 30 en Nueva York por un colectivo de escritores y poetas, negros y homosexuales. Se llamó “El renacimiento de Harlem” y hay una película que habla de ese movimiento que se llama “Brother to brother”. En este film se habla de este fanzine e investigando puedes llegar a ver la portada del primer y segundo número de ese fanzine porque luego se censuró y se acabó. Ese fanzine se llamaba “FIRE!!” tal cual, y me pareció gráficamente tan impactante que lo adoptamos. Sin esos dos signos no tiene la misma fuerza. Con ellos, es un grito.

¿Cómo ha evolucionado la asistencia de público?

Cuando llegamos sí notamos una baja de público los dos primeros años. Yo creo que el público más implicado en el ocio gay dejó un poco de ir. Pero a su vez también empezó a venir gente no necesariamente del ámbito LGTB, cinéfilos, gente curiosa, público de siempre.... Poco a poco se ha ido equilibrando y empezamos a ver más gente muy diversa. La diversidad también ha afectado al público, y ése era uno de nuestros objetivos, aunque ha costado. Hacerte creíble ante el público y los medios cuesta. Por lo menos la prensa ya nos respeta, entiende el mensaje, le da credibilidad y nos ayuda a transmitirlo.

El arco iris de este a oeste, y de norte a sur

¡Cómo ha cambiado la situación de la comunidad LGBT en 20 años! En 1995, cuando el Casal Lambda creó la primera muestra de cine gay y lésbico de España, los países que reconocían las parejas de hecho se contaban en los dedos de una mano y ninguno había aprobado todavía el matrimonio igualitario. En 2015, son ya 21 los países que han regulado el matrimonio homosexual, además de otros 23 que poseen fórmulas de unión civil o de reconocimiento de parejas de mismo sexo. Es un gran avance, naturalmente, pero dista mucho de ser suficiente: las relaciones homosexuales están penadas todavía hoy en 75 países, en 6 de ellos con la muerte. Queda por lo tanto un largo camino por recorrer, mucha lucha y mucha ayuda a los países más necesitados. Los festivales de cine LGBT cumplimos en este sentido un papel importante, al igual que las manifestaciones por el orgullo, y queremos saludar desde aquí a festivales más recientes como el Side by Side, de San Petersburgo, que lucha en un entorno particularmente hostil, con insultos, agresiones y frecuentes boicots de sus sesiones de cine.

Nuestros documentales quieren reflejar esta diversidad de situaciones, estas fracturas que existen en el arco iris entre los cuatro puntos cardinales. Alex y Ali nos da un primer testimonio dramático de estas profundas líneas de quiebra entre occidente y oriente, al mostrarnos cómo una pareja constituida por un americano y un iraní queda desgarrada por culpa de la revolución islamista, e intenta con mucha dificultad, 35 años más tarde, recomponer un semblante de intimidad. Vemos también situaciones de bienestar homosexual, con personas capaces de hablar del tema sin ningún tapujos, un tema que representa incluso una parte de su trabajo como artista o escritora: es el caso tanto de Nan Goldin como de Susan Sontag.

El documental sobre el actor norteamericano Tab Hunter nos ofrece un contraste ya no tanto geográfico sino temporal: el que separa al Tab de hoy con el que era en el Hollywood de los años cincuenta, donde la tiranía de los grandes estudios de cine prohibía todo tipo de salida del armario. Su tranquilidad y su alegría a la hora de hablar hoy de su homosexualidad contrastan fuertemente, eso sí, con los gays y lesbianas de Camerún de *Born this Way*, un país donde los esfuerzos de la extraordinaria abogada Alice Nkom difícilmente consiguen contener el alud homofóbico que esta comunidad sufre allí a diario. Este repaso mundial por la homofobia, o por la esperanza, lo hace también muy bien, y como un verdadero broche de oro, el maravilloso documental *Out in the Line-Up*: partiendo de la homofobia imperante en el mundo del surf australiano, nos lleva a un fantástico viaje alrededor del mundo para tomar el pulso de otros exponentes de esta gran comunidad deportiva. Vemos que todos parecen subidos por todas partes a una ola ya mucho más relajada y más multicolor: ojalá pudiera ser la misma que empuje el progreso en los 119 países que todavía no reconocen las parejas de mismo sexo.

Antoine Leonetti, Coordinador Mostra FIRE!!

FIRE!!
FIRE!!
FIRE!!
FIRE!!
FIRE!!
FIRE!!
FIRE!!

INSTITUT
FRANÇAIS